

«Στης Sacre Coeur τον τρούλο τράκαρε
η νυχτερίδα της Μονμάρτης,
που απ' τα γηρατειά δεν πιάναν
τα ραντάρ της».

(Στίχοι Γαλλίδας νυχτερίδας ποιήτριας, 1890)

«Έγινε και παράγινε,
χωρίς αυτό, πώς θα γυρνώ το βράδυ;
Με τα μαλλιά στο πρόσωπο,
το δρόμο πώς θα βρίσκω στο σκοτάδι;

Κι αν σε χορό ο νυχτεριδοπρίγκιπας μου
με καλέσει, τι θα του πεις;

“Λυπάμαι, κύριε Πρίγκιπα, δε θα μπορέσει
ούτε στο κάστρο σας
της κόρης μου η μαλλούρα να χωρέσει...”

Κι άμα τρακάρω;

Κι άμα σε κλαδιά μπλεχτούνε τα μαλλιά μου;

Κι όταν πετάω, πάνω τους δεθούνε τα φτερά μου
και σαν καρπούζι σκάσω στο έδαφος
με την κοιλιά μου;

Πώς θα γυρίσω, εεε;

Πώς θα γυρίσω στη σπηλιά μου;»

«Κι άμα, κι άμα, κι άμα, κι άμα.

Τι θα γίνει πια μ' αυτό το πράμα:
Ή βάλε το παλιό το μπλε σου
ή ψάξε να το βρεις
κι άσε τις υπερβολές σου.
Γιατί σήμερα, μου φαίνεται,
δεν είσαι στις καλές σου».

«Θα φάω όλο το δάσος να το βρω.
Κι αν δεν το βρω, θα πάω και στην πόλη.
Σπιθαμή προς σπιθαμή θα τηνε ψάξω όλη.
Κι όποιος το πήρε, έννοια του,
και θα τον βρω το χαζοβιόλη».

Κι έτσι, έφυγε και πέταξε μακριά
απ' τη σπηλιά της η Ελπίδα,
η όμορφη μακρομαλλούσα νυχτερίδα.
Το δάσος χτένισε από άκρη σ' άκρη.

